

# Căsuța plină de prieteni



Text de Peter Bently  
Ilustrații de Charles Fuge



Era, de strâns ghinde, o zi numai bună,  
când, fără de veste, se stârni o furtună.

„Vai!“ zise bursucul. „Să vezi că răcesc!  
Mai bine fug acasă, să mă adăpostesc.“





În spate însă – BUF! – răsună dintr-odat'  
„Pică cerul pe noi? Oare ce s-a-ntâmplat?”

Vijelia puseșe la pământ un copac.

Șoricica țipă: – Casa mea! Ce mă fac?

Mi-a strivit-o, și afară e frig, știi prea bine!

N-ai putea, bursucel, să mă iei tu la tine?



- Of! răsunse bursucul, c-o mutră spăsită.

N-am mult loc, nici mâncare, dar... ești bine-venită!

- Mulțumesc! Șoricica-i zâmbi bucurioasă.

Ne vedem mai pe seară la tine acasă!



Lângă râu, bursucul îl văzu pe broscoi.  
– Casa mea! plânse el. S-a umplut de noroi!  
M-ai putea lua-n gazdă, cumva, și pe mine?  
Cam nesigur, bursucul se-nvoi totuși: – Bine.



